

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Solvuntur objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74152)

tionem. Joana. 15. *Jam vos dixi amicos, quia quacunq[ue] audivi à patre meo, nota feci vobis.* Quanto maius argumentum amicitia est manifestare seipsum, intimamque essentiam inspiciendam non tantum offerre, sed intellectui videntis intelligibili unione conjungere? *Secundum.*

DEUS diligit justum effectivè, ipsi communicando jus ad hereditatem; ergo etiam tribuendo ipsam hereditatem visionis aeternae. *Tertio:* est visio non sit ipsa forma amicitiae & charitatis, tamen illam radicaliter continet, & ita voluntatem reddit inclinamam, & dispositam ad amandum DEUM, ut sine miraculo extraordinariae potentiae voluntas ab amore diverti non possit; sed ejusmodi amor radicalis non stat sine dilectione DEI. DEUS enim diligentes se diligit, & prior diligit. Jam verò DEUS diligit respiciendo bonitatem h. e. gratiam gratum facientem & destructivam omnis peccati habitus: ergo hoc ipso, quod homo etiam constitutus in peccato admitteretur ad visionem Divinae essentiae, destrueretur omnis macula peccati habitus.

Ratio est quartò, universaliter probans de omni peccato etiam veniali: Omne peccatum includit practicum errorem, & defectuosum distamen rationis, ut suppono ex Tract. de pecc. Sed visio beatifica formaliter excludit omnem errorem practicum & distamen defectuosum, ac practicum inactionem alicujus objecti inordinabilis in DEUM; siquidem est per essentiam infalsificabilis, & formaliter determinat voluntatem ad DEUM super omnia perpetuò diligendum, & omnia propter ipsum.

Ratio est quintò, Quod si visio per absolutam potentiam stare cum peccato, deberet DEUS miraculosè conservare peccatum, sicque conservatio (quod tamen nec in fieri, nec in conservari potest dependere à DEO) ipsi ut auctori specialiter adhiberetur, quod est absurdissimum.

Inferes ex dictis, etiam visionem tantummodo transeuntes communicatam, repugnare cum omni peccato tam actuali, quam habituali: nam & ista, cum repraesentet DEUM ut Summum Bonum, hic & nunc practice amabile super omnia, sitque efficax consecutio finis ultimi, adeò est mediata, & virtualis retractio omnis cujuscuq[ue] peccati: neque, ut dictum, potest absque gratia homini communicari.

Neque obstat, quod juxta doctrinam D. Th. visio transiens non destruat habituale donum fidei: nam habitus fidei, cum sit entitas positiva, non destruitur nisi per habitum positivum, aut actum inductivum habitus oppositi, qualis non est lumen & visio transiens: at verò habituale peccatum, ut dicemus in *Disp. de vit. & pec.* est moralis & voluntaria privatio gratiae, quam visio, seu virtualis & radicalis retractio peccati, essentialiter supponens gratiam sanctificantem, mediata saltem expellit.

CONCLUSIO tertia. *Visio beatifica formaliter ab intrinseco excludit proximam potentiam peccandi.*

Ratio est potentia proxima peccandi essentialiter fundatur in indifferentia iudicii proponentis

aliquod objectum amabile etiam neglecto ordine debiti finis ultimi: sed visio beatifica essentialiter repugnat cum tali indifferentia iudicii, Ergò. Majorem suppono ex dicendis de libertate. Min. probatur ex sup. art. quia clara DEI visio DEUM repraesentat & iudicat Summum Bonum etiam in exercitio super omnia amabile, & quidquid attingit, attingit sub ordine ad istum ultimum finem: sed ejusmodi iudicium excludit praedictam indifferentiam ergò.

Confirmatur ex haecenus dictis. Ubi est intrinseca repugnantia peccandi, ibi non est proxima potentia peccandi; sed visio beatifica affert intrinsecam repugnantiam peccandi, ergò tollit proximam potentiam peccandi.

§. II.

Solvuntur objectiones.

Obijcies primò, Quamvis actualis tristitia repugnet cum statu beatifico, tamen per absolutam potentiam fuit conjuncta in Entitate Christi, ergò tamen per se repugnet actuale peccatum cum statu beatifico, tamen per absolutam DEI potentiam conjungi poterit.

Respond. nego consequentiam: quia dolor & tristitia repugnant beatitudini integrali in aliqua sua perfectione accidentali: peccatum verò repugnat beatitudini formali & essentiali, quatenus est inamissibilis adeptio Summi Boni eundem repraesentans & iudicans amabilem appetitativè super omnia.

Obijcies secundò, Si visio non posset per absolutam potentiam conjungi cum peccato: tunc esset inter utrumque oppositio: sed non est: ergò. Min. probatur. Nam primò visio & peccatum sunt in diversis subjectis, visio nimirum in intellectu; & peccatum, si sit actuale, in voluntate; si habituale, in ipsa substantia animae. Secundò peccato tanquam privationi gratiae non opponitur nisi gratia sanctificans; ergò si DEUS elevans hominem in peccato existentem ad beatificam visionem nollet infundere gratiam sanctificantem, remaneret in peccato habituali: privationes verò non destruerentur nisi per formam oppositam.

Respond. nego min. & ad 1. probationem distingo antecedens. Sunt in diversis subjectis quoad aliquam rationem concedo, quoad omnem nego. Ergò visio beatifica non opponitur formaliter peccato quoad omnem rationem in se, vel in peccato repertam, concedo: Quoad aliquam, nego. Itaque visio beatifica formaliter directè opponitur peccato, quatenus istud includit erroneum & defectuosum distamen rationis, secundum quod est in eodem subjecto proximo, in quo est visio: quatenus verò peccatum dicit formalem & malitiosam conversionem voluntatis in bonum commutabile, sic opponitur indirectè & causaliter, determinando videlicet voluntatem ad perenne exercitium amoris DEI super omnia. Rursus peccato habituali formaliter directè non opponitur, ut est actus intellectus sed ut est formaliter perfecta vita supernaturalis, praesuppositivè & essentialiter connotans gratiam sanctificantem tanquam vitam radicalem in substantia animae. Unde patet Respon-

responsio ad secundam probationem. Nam concessio antecedente nego consequentiam: eo quod visio beatifica ipsam gratiam vitam ex natura rei exigat, tanquam essentiali sui radicem.

15. Objicies tertio: Non obstante, quod actuale auxilium gratia sit impossibile cum actu odii, nihilominus stat cum ipso potentia ad odium: dicendum ergo etiam, non obstante quod visio beatifica sit intrinsece impossibilis cum peccato, non ideo destruit potentiam peccandi.

Respondeo negando consequentiam; non enim adequata ratio, cur visio ab intrinseco tollat potentiam peccandi, est ejus impossibilitas cum peccato, sed quia formaliter tollit omnem errorem practicum, & indifferentiam iudicii representantis aliquod objectum amplectendum, quod sit irreferribile in DEUM. Econtra auxilium efficax non tollit istam indifferentiam iudicii, sed eadem relicta voluntatis libertatem modo liberam naturam consentaneo in actum redigit.

16. Objicies quarto. Non videtur impossibile, ut gratia habitualis suppleatur per auxilium actuale sicut actus fidei, quamvis sit vitalis vitalitate supernaturali, tamen potest elici a peccatore, in quo desinente gratia manet fides: demus ergo, quod DEUS per auxilium actuale intellectum peccatoris elevet ad sui visionem, macula peccati remanebit cum visione; quippe quae non tollitur nisi per formam oppositam gratiae sanctificantis, quam in hoc casu abesse supponimus.

Respondeo: visionem quantumvis transeuntem essentialiter praesupponere vitam gratiae sanctificantis, quia est operatio perfectissima & ultima actualitas vitae intellectualis supernaturalis, praesupponens unionem essentiae divinae cum

intellectu Beati, eundem sub ratione speciei intelligibilis completis in actu primo, & determinantis ad actum secundum visionis: quae cuncta supponunt naturam Beati per gratiam sanctificantem jam collocatam radicaliter in gradu & statu vitae intellectualis supernaturalis, & participativae divinae. Infantia de fide non est ad rem; quia fides, tanquam prima inchoatio & remota dispositio ad vitam inchoativae divinae, potest esse inchoativae tantum ideoque imperfectae vitalis vitae supernaturali: dum contra visio seu consummata perfectio vitae supernaturalis debet esse perfectae & consummative vitalis.

Objicies quinto. Si DEUS potest Beati injungere praecipuum de aliquo actu (v. g. custodia hominis) liberè implendo, tunc Beatus potest peccare: sed DEUS hoc potest: ergo & Beatus potest peccare. Sequela probatur. In illa hypothesi, qua Beatus ex divino praecipuum liberè custodiret hominem, posset etiam non custodire, sed non custodiendo peccaret, ergo posset peccare.

Respondeo: admittens possibilitate talis praecipui, nego sequelam; ad cuius probationem vel nego consequentiam, quia sit transmissus sensu diviso posito in majori, ad sensum compositum in minori. Vel distinguo maj. posset non custodire tunc non custodire accipiendo praecipuum & pro sensu diviso praecipui, concedo: accipiendo privative, neg. maj. Sed non custodiendo peccaret, accipiendo non custodiam privative & pro sensu composito praecipui, concedo, accipiendo praecipuum & pro sensu diviso praecipui, nego min. & consequentiam. Sed de hoc ex instituto in Tract. de Incarnatione, ubi de merito & impeccabilitate Christi agitur.

ARTICULUS III.

An Beatitudo sit ab intrinseco inamissibilis?

SUMMARIUM.

1. Doctrina fidei contra Origenem.
2. Visionis intrinseca inamissibilitatis deducitur ex eius virtute satisfactiva.
3. Et iudicativa.
4. Quomodo differant visio perpetua, & non perpetua.
5. Visioni non repugnat anxietas circa partem beatitudinis accidentalem; bene circa essentiali.
6. Visio beatifica debet per se & non ratione alicujus extrinseci satisfari appetitum.
7. An ex inamissibilitate sequatur indestruibilitas visionis?
8. Responsio quorundam de physica indestruibilitate.
9. Impugnatur.
10. De essentia visionis est, ut videat se duraturum in aeternum.
11. Perpetuitas est praedicatum essentiali Beatitudinis.
12. Denominatio beatitudinis contingenter praedicatur de creatura.
13. Responsio ad difficultatem.
14. Instantia depellitur.

15. Iudicium virtuale visionis est inamissibile.
16. Necessitate consequenti DEUS Visionem beatificam tenetur conservare in aeternum.
17. Alicujus creatura visio in divina essentia est necessaria.

§. I.

Adstruitur inamissibilitas intrinseca.

PERPETUITATEM & INAMISSIBILITATEM beatitudinis fides docet declarata in Concilio Lateranensi, firmiter de Sum. Trin. contra Origenem lib. I. periarth. c. 5. affirmantem, nec damnatorum supplicia, nec beatorum praemia aeternum duratura. Illam perspicuis verbis tradit S. Scriptura cum Math. 25. Jo. 22. Petr. 5. appellat vitam aeternam gaudium, quod nemo tollet a nobis, hereditatem, & coronam incorruptibilem, incommutabilem, inmarcescibilem. Nullo enim modo inquit August. 15. de Trin. c. 8. esse poterit vita veraciter beata, nisi fuerit sempiterna. Verum ut prius de impeccabilitate, ita nunc controvertitur.